

AMERICKÝ ROAD TRIP

Patrick Flores-Scott

COO
BOO

Americký roadtrip

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Patrick Flores-Scott

Americký roadtrip – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

AMERICKÝ ROAD TRIP

Patrick Flores-Scott

Přeložila Zuzana Bičíková

American Road Trip

Copyright © 2018 by Patrick Flores-Scott.

All rights reserved.

Published by arrangement with Rights People, London.

Translation © Zuzana Bičíková, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-814-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-827-9 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Carlose a Diega

ČTVRTEK, 4. ZÁŘÍ 2008

Do pařanského doupěte se vkrádají první paprsky světla.

Otočím se na Caleba. „Propařili jsme celou noc, kámo. Celou noc.“

Caleb Ta'amu neodpovídá. Rozložitě tělo má zabořené do gauče, dlouhé rozježené vlasy mu trčí do všech stran, oči poulí na televizi. Po dlouhých hodinách hraní Halo se z něj stal poloviční zombie.

Strhnu si headset. Prohrábnu obaly od jídla z fastfoodu rozházené na konferenčním stolku. Popadnu mobil a vrazím ho Calebovi před obličej.

Caleb se po mojí ruce ožene a zuří, že jsem ho vytrhl z jeho pařanskýho tranzu. „Vole, co máš za problém?“

„Mrkni se, kolik je hodin!“

Caleb se konečně podívá. Sundá si headset. „Neříkej mi, že je zejtra.“

„Je zejtra, Calebe.“

Caleb upustí ovladač. Vyskočí na nohy. „Musíš odsud vypadnout.“

Vykrademe se nahoru. Caleb otevře dveře. V šedém svitu

ranního světla si promne oči. „Třeták, den druhý. To to teda dobře začíná.“

„Jo,“ odtuším. „Jedeme bomby.“

„Zkusíš stihnout první hodinu?“

„Asi jo. Ty?“

„Asi jo. Pokud mě do té doby táta neuškrtí. Měl bys jít, Teo.“

Šplhám se po ulicích bez chodníků v rezidenční části města SeaTac ve státě Washington. Mrholí a voda mi ulpívá na tváři. V botách mi začíná čvachtat. Kilometr a půl potmělé cesty lemované stromy, co nikdy neopadají. Zchátralé domy, béžové apartmány, zamřížovaná okna, zrezivělá auta...

Dorazím do cíle.

Jenže nemůžu dovnitř.

Zůstanu stát na silnici poseté výmoly a za burácivého soundtracku boeingů na letišti v SeaTacu na sebe nechávám dopadat déšť.

Přiletí. Odletí. Sem a zase zpátky.

Nedokážu se pohnout.

A nedokážu přestat zírat na promáčknuté dveře titěrného rozpadajícího se domečku – *našeho* titěrného rozpadajícího se domečku, co si naši pronajali.

A nedokážu přestat myslet na to, jak jsme tu skončili.

Na to, jak jsme se ještě před dvěma roky vesele vezli na realitní bublině, která nás dostala do zářivě modrého krabicovitého domu se čtyřmi koupelnami dole v Des Moines. Manželství mých rodičů potřebovalo novou jiskru. Táta doufal, že ji zažehne právě nový obrovský barák.

Za rok realitní bublina splaskla.

Celá ekonomika šla do kopru.

Objednávky na nové boeingy klesly skoro na nulu a fabrika ve čtvrti Fauntleroy v Seattlu – kde táta vyráběl letadlové součástky a máma pracovala ve skladu – přišla na buben.

Papiho tučná výplata byla fuč.

Mami vyměnila svoje zaměstnání s důstojnou mzdou za brigádu ve Walmartu.

A my si najednou museli začít dělat starosti o peníze.

Na ten večer z loňského jara nikdy nezapomenu. Táta vezl mě a moji sestru Xochitl z Des Moines do SeaTacu. Je to deset minut jízdy. A zaparkoval přímo před tímhle domkem. Přesně tam, kde teď stojím. Pověděl nám, že si všechno spočítal a že bude nejlepší, když si necháme nějaké úspory a vzdáme se nového domu hned, než abychom za něj dlužili mnohem víc, než jakou má cenu. Radši vyždímá svůj úvěr na roky dopředu, než aby nás hodil do ještě hlubší finanční díry. Prohlásil, že spolkneme hrdost a život půjde dál.

Pak ukázal na promáčknuté plechové dveře. A řekl, že nějakou dobu budeme bydlet tady.

Mrholení se promění v liják. Vykročím ke dveřím.

Ale nedokážu to.

Nedokážu otevřít.

Protože nemůžu přestat myslet na svého staršího bráchu Mannyho.

A nemůžu přestat myslet na to, jak jsme ještě žili v našem starém domě – bytelném domku, ve kterém jsme vyrostli –, tam, kde jsme bydleli v době, kdy Manny odešel do Iráku. Kdykoli jsem pak uviděl naše vchodové dveře, doufal jsem, že když otevřu, Manny bude uvnitř. Seděl by tam a usmíval se

na mě, jako by nikdy neodešel do války. Chystal by se mi hodit baseballový míček. Vztít mě na projížděku ve svém mustangu. Jet rybařit na molo v Des Moines. Dát si ledovou tříšť. Dva kopečky zmrzliny. Hranolky a pomoc s domácími úkoly.

Vidím ty staré dveře a cítím tu pitomou jiskřičku naděje.

Jenže Mannyho armádní mise se pořád protahuje.

A tak jsem přestal doufat.

Spokojil jsem se s nadějí, že vejdu dovnitř a načapám rodiče, jak spolu tančí, vaří, jak se navzájem dobírají, jako to dělávali dřív. Něco by do sebe zapadlo a oni by si vzpomněli, jak jim to spolu klapalo, než nám bratr se svým oznámením vyrazil dech.

Když byl Manny ve čtvrtáku, posadil nás na gauč a oznámil nám, že se hned po maturitě chystá absolvovat základní vojenský výcvik. To bylo na jaře. Prohlásil, že to měl v plánu už od chvíle, kdy před rokem a půl spadla Dvojčata.

Máma začala vyšilovat. Řekla mu, že nemůže jít, protože se chystá na vysokou. Že nemůže kvůli téhle lži jménem válka zabíjet lidi. Přesně to mu pověděla.

A táta?

Sevřel Mannyho v náručí a chlapácky ho poplácal po zádech. Prohlásil, že je na něj hrdý a že mu dává své požehnání.

A tak rodiče vstoupili do tiché domácí války beze slov.

Vchodové dveře se od té doby změnily.

Jenže mamí a papi zůstali stejní.

Nasrat. Jsem promoklý až na kost a mám pocit, že asi umrznu. Dám se do chůze. Otočím klikou. A do těch omlácených dveří se opřu.

U stolu sedí moje velká ségra. Xochitl překypuje pokoncertním adrenalinem. Něco si škrábe do deníku. S vlasy s fia-

lovými pruhy a potetovanými pažemi vypadá krutopřísně. Táhne z ní pivo a cigára.

Okázale zavrtí hlavou, rádoby dramaticky mi pohrozí prstem jako našťvaná matka a pak ukáže na místo na zápěstí, kde by nosila hodinky.

Pokrčím rameny. Nasadím provinilý obličej, jako bych měl průser.

Xochitl sotva potlačí smích.

Neudržím se a rozchechtám se nahlas.

Neslyšně mě okřikne, vyjde z místnosti a vrátí se s ručníkem. Hodí ho po mně.

Posadím se ke stolu. Ona se uvelebí naproti.

Už dlouho jsme se spolu nebavili. Jen my dva.

A už hodně dlouho jsme nehráli Rádio Xochitl. Vztyčím do vzduchu ukazováček.

Sestra se ušklíbne a zamítavě zavrtí hlavou.

Já přikývnu. *Ale ano.*

Zabloudí pohledem k ložnici rodičů. *Je pozdě, bezhlesně* artikuluje.

Vím, že se neudrží a začne se předvádět. A tak zmáčknu neviditelné tlačítko a Xochitl se dá do zpěvu.

Je Aretha Franklin. I s hlasitostí nastavenou na minimum z ní číší energie.

Říká se, že svět je pro chlapy.

Oči má přišpendlené na mně.

Ale to mi nemůžete dokázat...

Předstírám, že ladím novou stanici. Xochitl nesrozumitelně mumlá, jak se stanice bleskově střídají.

Zastavím a Xochitl spustí norteño – mexicko-americkou kapelu Los Tigres del Norte.

Somos más americanos que toditos los...

Přeladím. Xochitl okamžitě přesedlá na hip hop.

*Sem nejkrutější rapper v ulici
Diktát Wu-Tangu ti ustřelí pali...*

Znovu přeladuju a přeladuju a Xochitl ani jednou neza-
váhá. Dixie Chicks, Café Tacuba, Jill Scott – pak vážná a in-
tenzivní chvíle s Ani DiFranco...

*Jaký ráj vlastně hledám?
Mám všechno, co chci, a pořád chci víc*

Xochitl dokáže člověka oddělat písni, i když ji zpívá jen
šeptem.

Zmáčknu imaginární tlačítko.

Rádio Xochitl se odmlčí. Usmívá se, zbožňuje to.

I já se usmívám. Zbožňuju svoji bláznivou ségru.

Dveře se změnily.

Díky bohu, že Xochitl zůstala stejná.

ČTVRTEK, 4. ZÁŘÍ 2008

Xochitl nebyla dost potichu. Máma se vzbudila a začala vyšilovat kvůli mému ponocování s Calebem. Takže dneska se po škole hned vracím domů.

Je tu i Xochitl. Na večeri nikdy nebývá doma, takže hádám, že ji buď vyhodili z práce, kde v nákupním centru prodávala krém na bedřary, nebo se vykašlala na další kapelu.

Mami se nevyptává. Všichni jsme doma, a tak se vrhla na vaření svojí speciality: cheeseburgerů se salsou ze zelených chilli papriček.

Její strejda, náš tío Ed, se před lety oženil se ženskou z Nového Mexika, kam se i odstěhoval. Začal pěstovat místní chilli papričky a dlouho nám každý podzim posílal krabici. Mami zkoušela vařit novomexické speciality, jako třeba enchiladas se zelenými papričkami nebo chilli polévku. Ty byly dobrý jak kráva. Stabilní součástí stravy u Avilových se ale staly cheeseburgery se salsou ze zelených papriček.

Tyhle papričky nejsou jalapeños. Ani poblanos. Nic proti nim nemám. Ale zelené papričky z Nového Mexika vytvořili všemocní bohové chutí, abychom mohli kombinovat jejich

pálivost se smetanou nebo sýrem, a vytvářet tak orální extázi. A mami zelené chilli papričky vytahuje z mrazáku jen kvůli zvláštním příležitostem.

Neřekl bych, že dnešek je zvláštní příležitost. Ale hádat se nebudu.

Večeříme v tichosti. Vzduchem se nesou jen zvuky našeho přezvykování, když vtom Xochitl zabubnuje na stůl. Udeří do imaginárního činelu a spustí: „Přináším vám zprávu z Fallúdži v Iráku: Manny se vrací domů! Slíbili to. V únoru se vrátí nadobro.“

„Jak to víš?“ zajímá se mami.

„Píšeme si e-maily. Všechno je zařízený. Bude vám volat a řekne vám podrobnosti.“

Mami věnuje Xochitl soucitný pohled, jako by jí bylo líto, že si sestra dělá naděje.

Už mockrát jsme se takhle spálili. Sotva vydržím Xochitl poslouchat, jak o jeho návratu mluví.

„Vamos a ver, mija. Uvidíme,“ oduší táta.

Xochitl se odsune od stolu. „Nemůžeme čekat, papi.“ Vyskočí na nohy. „Musíme se okamžitě dát do kupy. *Kvůli Mannymu.*“

Je jí sotva dvacet a už se ujímá velení. „Musíme z tohoto baráku udělat opravdovej domov,“ prohlásí. „Vymalujeme. Pověsíme plakáty. Navozíme sem náš starej nábytek.“

„Xochitl, to stačí,“ hlesnu.

„Nestačí. Znovuzavádím večery deskových her. Všichni budou hrát.“ Ukáže na rodiče. „A vy dva budete povinně chodit na rande.“

„*Xochitl*,“ okřikne ji mami.

„A do manželský poradny?“

„Dějalo, mija. Dost,“ řekne papi.

„Nebo si aspoň promluvíte s otcem Michaellem?“

O čem to Xochitl mluví? Na mši jsme nebyli už celou věčnost.

Pak ukáže na mě. „Co si Manny pomyslí, až tě uvidí, ty přerostlej klaune? Svět se odehrává tam venku, Teo. Najdi si nějaký koníček. Stanov si cíl. A jdi za ním, brácho!“

Namířím si to rovnou do svého pokoje. Štve mě, že se obrátila proti mně. Štve mě, že naši tichou dysfunkci ohulila na maximum.

Ještě než za sebou zabouchnu dveře, Xochitl křikne: „Vrací se, lidi. Pojďme do toho dát trochu energie. Pár úsměvů. Jo a taky jsem se vykašlala na uměleckej institut.“

„Ne, Xochitl, ne.“ Mami se chytí za čelo a zavrtí hlavou. „To nemůžeš.“

„Pozdě.“

Xochitl prohlásí, že je super, že školy nechala, protože je moc drahá. Navíc může přes den na plný úvazek pracovat a přispívat na nájem a složenky. Minimálně do té doby, než si papi najde nějakou dobrou práci.

„Takhle budu přes odpoledne doma a můžu pomáhat, než vyrazím na zkoušky.“

„My to zvládneme,“ opáčí táta. „Nedělej si starosti,“ dodá španělsky.

Xochitl se zadívá na holé stěny. Pak na rodiče. Zavrtí hlavou. „Musíme se vzchopit. A musíme to stihnout dřív, než se Manny vrátí domů.“

Mám chuť jí říct, že to je nemožné. Protože jediné Manny – to, že tu bude s námi – nás může vzchopit.

STŘEDA, 10. ZÁŘÍ 2008

Ozve se kvílení brzd. Dveře se s mlasknutím otevrou. Na- skočím na autobus do Seattlu. Je mi jedno, kam přesně jede.

Celý týden nám sestra vykládá, že jsme úplně na hovno. Celý týden šéfuje domácnosti tak, jak by to měli dělat rodiče.

Navíc koupila novou stolní hru, Risk se jmenuje. A dneska tu krabici otevře. Máma bude bručet, zatímco Xochitl bude vysvětlovat pravidla. Papi se bude pořád na něco vyptávat. Xochitl se bude *hodně* snažit mu na všechno odpovědět. Mami bude na oba koulet očima. Pak je Xochitl seřve, jako by ona byla rodič.

Pokud u toho budu taky, naštvu se a odkráčím pryč a sé- gra mi udělá další přednášku o tom, jakej vedu trapnej život. A celý večer si budeme zřetelně uvědomovat, že Manny je pořád pryč, rodiče jsou pořád ztracený případ a že Xochitl ujely nervy a že už není moje sestra.

Mávnu na řidiče průkazkou. Kývne. Brzdy zasyčí. Motor zarachotí, autobus se dá do pohybu a vrhne nás přímo mezi ostatní auta.

Normálně bych byl u Caleba, ale jeho táta mu pořádně zatopil kvůli tomu našemu ponocování. Kennedy Ta'amu svému synovi oznámil, že by měl začít pořádně žít. *Začni dělat nějaký sport. Přihlas se jako dobrovolník do kostela. Sežeň si práci.* Takže teď pár večerů v týdnu myje nádobí v místní pizzerce.

Autobus se vydá po dálnici na sever. Mine letiště v Sea-Tacu. Najede na dálnici 405, pak se napojí na I-5. Do Seattlu. Do univerzitní čtvrti. Na kampus Washingtonské univerzity.

Vystoupím u budovy kampusu Husky Union Building – zkráceně *HUB* –, cihlového stavení porostlého břečtanem, ve kterém je sucho a kde můžu zabít pár hodin.

Opřu se do starých dřevěných dveří, projdu kolem opravy kol a malé pobočky univerzitního knihkupectví a vstoupím do široké otevřené chodby. U stolů a na gaučích posedávají a polehávají studenti. Flirtují. Brouzdají po netu. Čtou důležité romány. Dohadují se o důležitých věcech.

Vydám se k trafice a koupím si colu. Zaplatím a otočím se k odchodu. Pohoda jazz.

Málem ale narazím do holky za mnou, protože zrovna klečí a zavazuje si tkaničky. Lesklé, tmavě hnědé vlasy jí splývají kolem tváře, takže jí nevidím do obličeje, mám ale takové tušení, že by mohla být hezká, a chci si to ověřit.

A tak předstírám, že kýchám.

Holka vyskočí na nohy. „Prokaž všem laskavost a dej si ruku před chlebárnu.“

Zmůžu se jen na *ehm* a *uhm*, protože je vážně vcelku hezká. Má roztomilé tváře. Róztomile se na mě mračí svýma roztomilýma hnědýma očima schovanýma za černými neredovskými brýlemi.

„Omlouvám se,“ vyhrknu a dám se rychle na ústup.

„Počkat počkat, pane.“ Popadne mě za paži a začne si mě důkladně prohlížet.

A já na to: „Vo co de?“

A ona na to: „Tvoje máma tě vychovala líp.“

„Prosím? Moje *máma*?“

„Jo. Vychovala tě líp.“

„Moji mámu z toho vynech, protože ji vůbec neznáš.“

V tu chvíli se jí rty zkříví do potutelného úsměvu. „Myslím, že tvoji *mamá* znám.“

Sám se neubráním úsměvu a odpovím: „Proč si myslíš, že znáš moji *mamá*?“

A ona na to – s čím dál širším úsměvem: „Léta ve Florence v Oregonu. U mýho prastrejdy Franka.“

Zmateně ztuhnu a hlavou mi začne vířit časoprostor.

To je *Wendy Martinezová*. Praneteř Franka O'Briena.

Jenže ta Wendy Martinezová, kterou si pamatuju, nebyla hezká. Byla to malá panovačná štouralka, co mě pořád pronásledovala a doháněla k šílenství a – to musím uznat – takhle malá Wendy mi trošičku naháněla strach.

„Dřív ses choval líp,“ prohlásí. Teď už se šklebí od ucha k uchu. „Teodoro Avilo! Kámo! Pojď na mou hrud!“

Obejmeme se. Omotáme kolem sebe paže, jako to lidé dělávají, a...

Panebože.

Tohle objetí. Je vcelku pevné? Ale taky měkké a hřejivé.

Rozteču se v jejím objetí jako zmrzlina a ona mě svírá pevněji a pevněji a – všechno zmizí a zůstaneme jen my dva. Já, jak objímám Wendy. Wendy, jak objímá mě.

Pak se oba – *v úplně stejný okamžik* – zhluboka nadechneme a vykulenýma očima se na sebe zadíváme.

Ty.

Vole.

Ten dech, ty oči – je toho všeho moc. A tak se pustíme a uděláme krok vzad.

„Moje máma je v knihkupectví,“ pronese. „Máš teď chvíli na pokec?“

„Mám jich spoustu,“ vydechnu. V duchu mi ale běží *Mám celý zbytek života, Wendy Martinezová*.

Najdeme si jedno hezké místo v atriu. Posadíme se naproti sobě ke stolu. Vyměníme si nervózní úsměvy. Pak se mě Wendy začne vyptávat na rodinu.

Řeknu jí, ať nejdřív mluví o té svojí.

Vysvětluje, že s mamkou pořád bydlí pár hodin odsud, ve Vancouveru, přes řeku od Portlandu. Na Washingtonskou univerzitu zavítala kvůli možnému stipendiu pro ženy ve vědě. Pronese, že je to skvělé místo na studium zdravotní péče. Takže už přemýšlí o medině. Wendy má všechno naplánované dopředu na sto procent.

Než se naděju, ptá se, co tu dělám já.

Začnu jí vykládat, že se snažím vyhnout večeru deskových her, ale připadá mi to zbytečně složité. A tak si znovu kýchnu – tentokrát si pusu zakryju – a povím jí, že jsem se taky přijel podívat na nabídku studijních programů na Washingtonské univerzitě, akorát říkám U-Dub, aby věděla, že já vím, že se univerzitě takhle říká.

A pronesu to s vážnou tváří. Jako bych věřil, že by mě sem přijali. Že by mě vzali na opravdovou vejšku.

To je první lež. Pak se snažím krásnou a geniální Wendy Martinezovou přesvědčit, že se moji rodiče mají fajn. Že Xochitl má našlápnuto k peckový muzikantský kariéře a že se

jí na umělecký škole vážně daří. A že pečlivě zvažuju vícero vysokých škol, než se definitivně rozhodnu.

Wendy nejenže má krásný úsměv, vlasy, křivky a sexy šprťácké brýle – ona je i neuvěřitelně starostlivá. Například když se zmíním o Mannym a o tom, že mi děsně chybí. Že mám strach, že se už nikdy nevrátí. Wendy se mi dívá zpříma do očí. Chytne mě za ruku, aby mi dala najevo, že je se mnou. Zeptá se mě, jestli jsem v pohodě – jakože *doopravdy* v pohodě.

A když říkám, že mi chybí, a po tváři mi sjede jedna pito-má slza, dělá, jako by o nic nešlo. Prostě se mimoděk natáhne a prstem ji setře a prohlásí, že si nedokáže představit, jak nás to čekání musí stresovat. Jak nás musí trápit, že Mannyho neustále přesouvají na další mise. Jak moc doufá, že se vrátí.

Když se nás lidi snaží utěšit, většinou říkají: *Bude to v pořádku. Bůh má s každým z nás plán. Nic se neděje bezdůvodně.*

Wendy žádnou takovou sračku z pusy nevypustí. Chápe, že je to mnohem složitější. A kvůli tomu se mi líbí ještě víc.

O minutu později si k nám začne razit cestu Wendyina máma. Rebecca O'Brienová vypadá nadšeně, že mě vidí. Vypytává se, jak se daří mojí rodině, a já lžu jak na běžícím páse. Wendy mezitím odběhne pryč. Oba ji pozorujeme a já už se nadechuju k otázce, když si Rebecca povzdychne a prohlásí: „S tou holkou člověk nikdy neví.“

Řekne mi, že se strýčkovi Frankovi po nás ukrutně stýská. Pronese, že by bylo super, kdybychom všichni vyrazili na týden do Florence, jako za starých dobrých časů. Odpovím, že dám mami a papimu vědět.

Než se nadějeme, Wendy je zpátky u nás a jednu paži má schovanou za zády.

Rebecca se odvrátí a je jasné, že obě musí jít.

Nechci, aby tenhle okamžik skončil, a tak řeknu: „Wendy, tenhle kampus se mi docela zaryl pod kůži. Mám pocit, že stará U-Dub bude moje první volba.“

„To je super,“ odpoví. „Bylo by boží, kdybychom sem chodili oba.“

Pak ztratím i poslední špetku nonšalantnosti a řeknu jí, že jestli sem půjde ona, tak já taky.

Věnuje mi svůj potutelný úsměv a opáčí: „To zní jako dohoda, Teodoro Avilo.“

„Wendy Martinezová,“ napodobím ji, „*zní* to jako dohoda, protože to *je* dohoda.“ Pak udělám, že si plivu na dlaň a napřáhnu ji, abychom si mohli potřást.

Wendy přestane schovávat jednu ruku za zády a ukáže mi cupcake na ubrousku.

„To je pro mě?“ podívím se.

„Hmm,“ přitaká a úsměv se jí rozšíří – i když je jasné, že se snaží to nepřehánět, protože je tu její máma.

Pak napřáhne paže k dalšímu objetí.

Jednomu dalšímu objetí, ve kterém existujeme jen my dva.
Ty.

Jeden další synchronizovaný nádech.

Vole.

„Podívej se na ubrousek,“ zašeptá. Pak se na mě zadívá, jako by se snažila vrýt si do paměti moje oči.

„*Wendy.*“ Rebecca ukáže na hodinky. „Ráda jsem tě viděla, Teodoro.“

Wendy mi věnuje poslední úsměv a odtáhne se. Vmísí se do davu valícího se dveřmi HUBu a těsně předtím, než mi zmizí z dohledu, se otočí a vyskočí do vzduchu. U toho nasadí střelený výraz a oběma rukama zamává.

Vyskočím a zamávám, vyskočím a zamávám, dokud nezmizí.

Pak se podívám na cupcake, co držím v dlani. Bílý krém. Ještě teplý. Sloupnu z něj papírový košíček a zakousnu se. *Red velvet.*

Na místě celý zákusek zhltnu. A košíček – i s červenými drobkami a se vším – a ubrousek s Wendyiným telefonním číslem si vrazím do kapsy.

Vytáhnu mobil. Zkontroluju datum. Seberu ze stolu propisku. Škrábu čísla na dlaň a nahlas je přitom přeříkávám... 10. 09. 08.

Pak zavřu oči a v duchu si přísahám, že *ode dneška bude všechno jinak.*

Když se konečně dostanu ke Calebovi, je něco po deváté. Na hlavě má nasazený headset, zadek zabořený do gauče, vlasy mu trčí do všech stran a páchne po česneku a jaru. Na konferenčním stolku v doupěti trůní sodovka a pizza z Vincovy pizzerie, Caleb prudce škube ovladačem. Caleb Ta'amu je připravený pařit Halo. „Mám dvě hodiny, kámo. Táta mi dal zelenou. Tak jdeme na to.“

Řeknu mu, že si nejdřív musíme promluvit.

„Ty mi dávaš kopačky?“ podiví se. „To nemůžeš, Teo. Vybudovali jsme si ve virtuálním světě společný život.“

„Drž hubu, Calebe. A poslouchej.“ Plácnu sebou na gauč a všechno mu převyprávím. Řeknu mu, že je Wendy naprosto úžasná. Že je krásná. Vysvětlím mu, že mě ohledně Mannyho chápe jako nikdo jiný – až na něj, pochopitelně. A taky mu povím o cupcaku.

„Red velvet,“ zopakuje Caleb. „*Red velvet.*“

„Myslíš, že tím chtěla něco naznačit?“

„Znamená to, že na tomhle světě existuje holka, který se vážně líbíš. Ty, Teodoro Avilo.“ Caleb se rozesměje a dá mi herdu do zad.

Já se nesměju. Místo toho se mu svěřím o svých lžích.

A povím mu o *dohodě*.

Caleb prohlásí, že jsem debil, a dodá: „Nejspíš ti z toho bouchne hlava, kámo, ale ženský jsou docela zatížený na takovou věc, který se říká *upřímnost*. Takže jestli si to u Wendy nechceš hned pohnojit, budeš jí muset vyklopit pravdu.“

„To nemůžu... zatím,“ odpovím. „Ale mohl bych třeba... ehm...“

„Vyklop to, Teo.“

„Je to úplně dementní.“

„Vsadím se, že ne tak dementní, jak si myslíš.“

„Mohl bych... mohl bych to zkusit, Calebe. Víš, co tím chci říct? Mohl bych začít dělat věci, co dělají lidi, co se chtějí dostat na vysokou. A třeba...“

Okamžitě toho zalituju, protože Caleb se mi určitě totálně vysměje. Ví, že školou sotva prolézám a že nemám šanci se zmoct na něco lepšího než na vyšší odbornou.

On ale mlčí. Hypnotizuje pohledem televizi a na ovladači navolí svoji postavu. Ovšem zrovna když se chystá střílet, hru zastaví. A sklopí oči k zemi.

„Calebe?“

Ticho.

Zahodí gamepad. Popadne ovladač na televizi. Zmáčkne tlačítko. Pak se na mě s vážným výrazem otočí. „Jdi do toho, brácho.“

„Jo?“

„Kurva jo!“

„Děláš si ze mě prdel, Calebe?“

„Ani trochu. Jdi do toho!“

Pak se Caleb rozhlédne po místnosti. Přejede pohledem po gauči. Po jídlu z fastfoodu. A prohlásí o sobě, že je loser. Že je jen obtížnej hmyz. Pová mi, že jsem na něj měl špatnej vliv. A omluví se mi, že měl špatnej vliv na mě. Pak si sundá z hlavy headset a oznámí: „Jdu do toho taky.“

„Fakticky, Calebe?“

Postaví se, překročí stolec a přejde k Xboxu. Skloní se a popadne kabel. Následuje ho až ke zdi. Otočí se a roztrpěně zvedne ruku, abych ho sledoval. „Nemůžu uvěřit, že to dělám.“

Natáhne se po zásuvce.

„Calebe, to snad není nutný...“

Nekompromisně škubne kabelem.

„Kurva, Calebe! Takhle připravenej zas nejsem.“

Odšroubuje kabel. Smotá šňůru. „Tahle bedýnka si z nás udělala otroky. A já nechci bejt otrok.“

Připomenu mu, že máme po světě spoustu kamarádů, který známe jen z Halo. V Berlíně je Splazer3000. V Buenos Aires zase Plasma17. DUspartan žije v Melbourne. „S těma týpkama jsme toho zažili hodně. Co kdybysme se připojili a naposledy natrhli prdel pár Covenantům? A pak bysme třeba...“

Caleb nesouhlasně zamručí a zavrtí hlavou. „Fakt se ti tak líbí, Teo?“ Zvedne Xbox do vzduchu. „Protože holkám jako Wendy tohle nestačí. A momentálně nemáš moc co nabídnout.“

„Je to složitější, Calebe.“

„To ale neznamená, že to nemůžeme zkusit.“

Podívám se na krabici. Pak se kamarádovi zadívám zpříma do očí. „Calebe Ta’amu, budu potřebovat tvoji pomoc.“

„Teodoro Avilo, seš jako můj brácha. Stačí říct *heslo* a jde me do toho.“

Zavřu oči. Vybavím si Wendy. Znovu vidím ty její hnědé oči. Ten úsměv. Mám sto chutí ji znovu obejmout. Zhluboka se nadechnu. A řeknu: „Heslo.“

Caleb po mně zopakuje „Heslo“ a pak si secvičenými gesty podáme ruce, jako jsme to dělávali, když nám bylo deset.

Stojím před promáčknutými dveřmi a modlím se, ať to zase neschytám jako minule.

Zaberu za kliku. Vkročím dovnitř.

„Čau, Teo,“ proneše Xochitl. Sedí u stolu. *A usmívá se.*

S mými rodiči.

Ti se taky usmívají.

A pochechtávají.

Smějí se. Spolu.

Pomalým krokem vejdu do místnosti. Protože tady něco nehraje. A mám podezření, že v tom mají prsty nějaké drogy. „Nazdárek, rodinko,“ pozdravím. „Smím se zeptat, co se děje?“

Máma se nahlas rozchichotá a odpoví: „Jak se má Caleb?“

„Fajn,“ odpovím. „Jste v pohodě?“

„Já teda nejsem,“ poví mi. „Hodila by se mi tvoje pomoc, abych proti těmhle tyranům měla vůbec nějakou šanci.“

Táta obejmě stůl a obejmě ji. „To mě mrzí, Rosi,“ proneše španělsky. „Ještě ti to vynahradím.“ A vlepí jí pořádnou pusku na tvář, jen to mlaskne.

Xochitl jim oznámí, že jsou nechutný a ať se jdou oblizovat někam jinam.

Stojím tam jako trouba a přemítám, kdo mi ukradl rodiče a nasadil místo nich tyhle zvráceně veselé klony.

Mami mě obejmě a popřeje mi dobrou noc.

Papi mi prohrábne vlasy – to *nikdy* nedělá.

Sleduju je, jak odchází do ložnice. *Spolu*. „Xoch,“ začnu. „Co jsi našim nasypala do coly?“

„Zaúřadovalo kouzlo večera deskových her,“ odtuší. „A navíc nepili colu, ale červené víno.“

„Čekal bych, že tady bude víc chlastu.“

Xochitl se zeširoka usměje. „Jde o Mannyho,“ vysvětlí. „Volal, že už má letenku. A naši se dneska chovali, jako když jsme byli děti.“

Ty krásó. „Pouštěli si ‚Con los años que me quedan‘? Předvedli ten svůj taneček?“

„Kruček po krůčku, Teo.“

„Mně to přišlo jako dost velkéj krok.“

Xochitl se zadívá na strop. Zírá na béžové stěny. „Pomoz mi vymalovat.“

Poznamenám, že si nejsem jistej, jestli za to tyhle stěny stojí.

„My za to stojíme. Manny za to stojí. Pojdme do tohohle domu vdechnout trochu života.“

„Tak fajn. Pomůžu ti tuhle díru vymalovat. Ale musíš mi slíbit, že už mi nebudeš dělat přednášky.“

„Platí.“ Na potvrzení mi potřese rukou. „Všechno připravím. Bude to tu vypadat peckově, T.“

„Za pokus to stojí,“ opáčím.

„Protože Manny se vrací.“

„I kdyby to byl jen další falešnej poplach.“

„Není. Fakt se vrací.“

Jdu k sobě do pokoje. Vytáhnu mobil. A pošlu zprávu.

STŘ 10 ZÁŘ 21:55

Teo: Dostala ses domů v pohodě?

Wendy: Zdravíčko!

Wendy: Jo, dík. Cesta byla v klidu.

Teo: Výbornej cupcake

Wendy: Super! Někdy ti dám ochutnat svůj.

Teo: To беру

Wendy: Jaký máš nejradši?

Vyměníme si ještě pár zpráv. Ale tímhle to začalo.

ČTVRTEK, 11. ZÁŘÍ 2008

Před začátkem vyučování se vydáme za paní Bradleyovou, školní poradkyní. Postáváme před její kanceláří. Když se konečně objeví na chodbě a vydá se naším směrem, divoce se mi rozbuší srce. Caleb vypadá, že bude blejt.

„Dobré ráno,“ pozdraví nás. Odemkne dveře od kanceláře. Rozsvítí. Posadí se a vybídne nás, ať si taky sedneme. Stríkně si do dlaní dávku antibakteriálního gelu a pořádně ho rozetře. „Co pro vás můžu udělat, pánové?“

Otočím se na Caleba, protože mluvení mu jde líp. Caleb ale jen kývne hlavou. *Mluvit budeš ty.*

„Paní Bradleyová,“ začnu. „Potřebuju, ehm... *potřebujeme*... vědět, ehm, co je potřeba udát,“ spolknou knedlík, který mi na jednu vyrostl v krku, „abychom se dostali na Washingtonskou univerzitu.“

Školní poradkyně teď zaujatě nakloní hlavu. „Na kampus v Seattlu?“ Nehty začne bubnovat o desku stolu. „Ten hlavní, největší?“

„Ano, paní. Ten velký.“

Paní Bradleyová se přesune k počítači. Vytiskne si naše

známky a natáhne se po složce s podmínkami pro přijetí na Washingtonskou univerzitu. Chvilí si je pročitá. Pak se zhluboka nadechne, aby nám oznámila to nejhorší.

Zvednu se k odchodu. „Ani to nemusíte říkat, paní Bradleyová.“

„Sedněte si,“ rozkáže mi.

„Ano, paní.“

„Vaše známky na vysokou nestačí.“ Nakloní se k nám. Dlouze a důkladně si nás prohlíží. „Ale vy možná stačíte.“

S Calebem si vyměníme nejisté pohledy. „Stačíme?“

„Nevím. Lidi, co mají na starosti přijímačky, si potrpí na otázky typu: *A co jste v poslední době udělali pro to, abychom vás vzali?* Známky. Výsledky testů. Mimoškolní činnost. Překonávání překážek. Vy dva jste si za poslední dva roky před sebou vybudovali hotovou horu překážek. Takže aspoň máte co překonávat.“

Pak nám řekne o programu AVID pro znevýhodněné žáky s potenciálem. Děti rodičů s nízkým vzděláním. Dokáže je vecpat do tříd pro pokročilé, aby dostali vyznamenání a měli šanci se dostat na vysokou. Součástí programu je i podpurná skupina, ve které maturanti a vysokoškoláci pomáhají žákům se studiem.

„Vaše známky nesplňují požadavky programu,“ řekne paní Bradleyová. „Ale v tomhle ohledu mám jisté páky... Pokud v žáka věřím, dokážu ho tam dostat.“ Zadívá se nám do očí. „Nevím, pánové. Mám ve vás věřit?“

V tu chvíli se Caleb rozpovídá. Prohlásí, že jeho rodiče jsou ohromně chytrí, ale že nikdy neměli příležitost jít na vysokou. Vypráví o tom, jak jeho sestry ve škole dřou a že ví, že on dokáže taky pořádně zabrat. Přisáhá paní Bradley-

ové, že bude makat jako kůň, aby na něj byla hrdá. Že udělá všechno pro to, aby na něj byli hrdí i jeho rodiče, tetičky, strýčkové, bratřenci a sestřenice – celá polynéská komunita. „Máte moje slovo, paní Bradleyová.“

Školní poradkyně se otočí na mě.

Předstírám kýchnutí.

Protože nemůžu nic slíbit.

Podá mi papírový kapesníček.

Utřu si do něj nos a vysmrkám se. Napadne mě, že uvědomit si, že se musíte změnit, je jedna věc. Ale překonat tu šílenou hromadu překážek, abyste se vážně změnili, je něco úplně jiného.

Zapřu se chodidly do podlahy. Předkloním se a chystám se zvednout se a odejít.

Ještě předtím ale... něco ucítím na dlani.

A podívám se.

Mám na ní napsané včerejší datum. Inkoust se už skoro rozpil. Vybavím si, jak jsem stál v HUBu a hrot propisky mi škrábal po kůži. Vidím Wendy, jak mi mává na rozloučenou. Vidím její oči. Cítím její ruku na své. Cítím, jak mi prstem utírá slzu. Jak mě objímá. A hluboko uvnitř mě se něco pohne a já cítím prudkou a neovladatelnou touhu.

Vím, že nemůžu říct *Dělám to kvůli Wendy*, a tak blábolím něco o tom, že chci být v rodině první s vysokoškolským titulem. Vykládám, že máma párkrát na vysokou nastoupila, ale vždycky kvůli rodině studia nechala. Prozradím paní Bradleyové, že největším máminým snem je vidět svoje děti promovat.

A protože Manny býval na pugetske střední za hvězdu a všichni ho zbožňovali, dodám: „Můj bratr Manuel se vrací

domů. Chci mu dokázat, že na to mám.“ I když to říkám jen proto, že vím, že to zní přesvědčivě – když sám sebe slyším mluvit o bráchovi, slova se mi zaryjí pod kůži tak hluboko, až mě to zabolí, a musím honem rychle zaplašit slzy.

Paní Bradleyová vytiskne dvě přihlášky do programu AVID a řekne, že stačí, když se úplně dole podepíšeme. Než nám ale podá propisku, musíme se jí podívat do očí a slíbit, že tuhle příležitost nezahlodíme. Nebo že z ní neuděláme hlupáka.

Caleb se jí zadívá do očí a přísahá.

Paní Bradleyová mu podá propisku a on se podepíše.

Otočí se na mě. „Pane Avilo?“

„Nezklam vás, paní Bradleyová.“

Vezmu do ruky propisku. A podepíšu se.

PÁTEK, 19. ZÁŘÍ 2008

Po týdnu stráveném na hodinách AVIDu vystoupím z trolej-busu do prosluněného dne. Celý týden jsem tam seděl s pečlivě ořezanou tužkou a ještě pečlivěji ořezanou záložní tužkou a naleštěným sešitem a zbrusu novými deskami. Týden jsem seděl, jako by mi vrazili do prdele pravítko, soustředěně jsem poslouchal přednášející a ze všech sil se snažil předstírat, že je to naprosto normální.

Konečně je víkend a máti příroda vypadá, že nás potěší ještě posledním zábleskem léta.

Starej Teo by to bral jako záminku se pořádně odvázat.

Jenže tentokrát nevyrazím ke Calebovi, ale s tunovým batohem napěchovaným knihami se vydám popraskanými ulicemi SeaTacu. Hlavou mi víří periodická tabulka prvků a nejsem schopný vytěsnit myšlenku, že vzorec pro kalcium fosfát je $C_3(PO)_4$, i když ve skutečnosti je to $Ca_3(PO_4)_2$ (něco). A nadávám si, že jsem promrhal tolik času snahou najít sloučeninu, jejíž vzorec bude co nejvíc znít jako R2-D2.

Teď se chystám ponořit se do tajů lineárních rovnic na algebru dvojku. V pokročilé angličtině rozebírají už druhou

knihu. *Peklo* z Danteho *Božské komedie*. Do neděle potřebuju přelouskat osm kapitol. Na pokročilé dějiny Spojených států musím přečíst šest kapitol z knihy o historii amerického lidu a napsat esej o koloniálním povstání.

A navíc si musím do debatního kroužku připravit argumenty pro a proti souzení nezletilých jako dospělých. Debatní kroužek je další z předmětů, na které v rámci AVIDu chodím. *Všichni budou debatovat. To je pravidlo číslo jedna*. A ještě musím mít všechny papíry ve svém tříkroužkovém pořadači pečlivě srovnány. Paní učitelka Haysová z debatního kroužku mi ho každý den kontroluje. Nejspíš ho bude kontrolovat do té doby, než ji přesvědčím, že jsem mistrem světa v organizaci.

Paní Bradleyová mě varovala, že to bude intenzivní. Jako když se snažíte naskočit na kolotoč, který se točí rychlostí tisíc kilometrů za hodinu. Pořád se natahujete a naskakujete a kolotoč vás v jednom kuse shazuje. Jednou se ale otáčení konečně zpomalí dost na to, abyste si mohli v poklidu nastoupit.

Teď se mi zrovna ze všeho toho točení motá hlava, ale rozhodl jsem se, že paní Bradleyové budu věřit.

Cestou domů se zastavím na verandě. Než otevřu vchodové dveře, nadzvednu víko poštovní schránky a sáhnu dovnitř. V dlani mám nějakou složenku, pár reklam a obálku z pugetské střední.

Posadím se na schod a otevřu dokument AVIDu určený rodičům. Jsou v něm vyjmenované věci, co mají mamí a papi dělat, aby mě podpořili. Co všechno mi mají slíbit.

Otočím na druhou stránku. Vytáhnu z batohu propisku. Očíma vyhledám podpisový řádek. Na tuhle chvíli jsem se dlouho připravoval. Jasně a čitelně napíšu *Daniel Avila*. Pak

připíšu *Rosario Avilová* – velké R a velké A, zbytek je jen změť klikyháků.

Nechci, aby rodina věděla, že chodím na hodiny AVIDu. Pro mamku byla vysoká odjakživa nejdůležitější věc na světě. Hodně si slibovala od Mannyho. Ten se ale rozhodl jít do armády. Xochitl je z nás nejchytřejší, ale má za to, že ji vysoká jen zpomalí v rozletu. Brácha a ségra mami zklamali, protože na vysokou vážně měli. Já jsem nikdy nepůsobil moc nadějně, takže nestojím o to, aby najednou začala doufat, a já ji pak stejně zase jen zklamal.

Možná ale taky tajnůstkářím hlavně proto, že pokud to kolosálně poseru, bude pro mě jednodušší se na všechno vykašlat, protože nikdo nebude vědět, že jsem se vůbec snažil na vysokou dostat.

Nacpu si dokument do batohu.

A než se vydám dovnitř, pošlu zprávu Wendy. Ta mi bleskově odpoví.

PÁ 19 ZÁŘÍ 15:37

Teo: Kterej předmět máš nejradši?

Wendy: Pokročilou fyziku. Jinak v zásadě cokoli přírodovědného.

Wendy: A taky tak trochu žeru našeho dějepisáře. Co ty?

Teo: Nvm... školní rok teprve začal

Wendy: Jo a ještě hudebku. Hraju na tubu.

Teo: Lol tak teďš mě rozsekala

Wendy: Hraju na tubu, Teodoro.

Teo: Tak to je

Wendy: Hustý? Boží?

Teo: Hustý a boží a taky trochu
Wendy: ?
Teo: Roztomilý
Wendy: Ta tuba?
Teo: Ty
Teo: Že hraješ na tubu
Wendy: Jůů. Seš sladkej. Musím běžet.
Teo: Já taky, musím se vrhnout na čtivo

STŘEDA, 1. ŘÍJNA 2008

V autobuse sebou nasraně plácnu na sedačku. Rozepnu zip u batohu a neurvale z něj vytáhnu učebnici chemie.

Amu.

Není to tak složitá věc. Anglická zkratka pro *atomovou hmotnostní konstantu*. Jedna dvanáctina klidové hmotnosti atomu uhlíku, který obsahuje šest protonů a šest neutronů. Jasný jako facka. Jenže když se mě pan učitel Clegg ptal, já to nevěděl. A to proto, že se nedokážu každé večer našprtat úplně všechno. A tak vždycky náhodně bodnu prstem do obsahu a doufám, že to, co přeskakuju, budeme probírat na AVIDu. Uběhly dva tejdny a já se pořád moc nechytám. Takže si připadám, jako bych se chcaním snažil uhasit lesní požár nebo hrál Dostaň krtka.

Včera večer jsem jebnul do blbýho krtka. A tak když se mě dneska Clegg zeptal, odpověděl jsem, že *nevím*. Jo, musel jsem spolknout svoji hrdost, to přiznávám. Ale to mi tolik nevadí.

Vadí mi, jak Clegg vrtěl hlavou, jako by povídal *já vám to říkal*, když si zapisovat do notýsku známku.

A ostatní lidi ve třídě. Ti, co obraceli oči v sloup, když jsem první den nakráčel do toho jejich výběrového kroužku pro rozumbrady. Vím, co se jim honí hlavou. A nemůžu na to přestat myslet.

Snažím se, ale nejde to.

Autobus si to valí kolem omšelých parkovišť pro odstavená auta a vřakovišť podél dálnice a nějaký hlas hluboko uvnitř mě mi řekne: *Nevzdávej to, Teo. Nevzdávej. To. Použij svoji sílu. Využij vztek ve svůj prospěch a ukaž těm snobům, co dokážeš.*

Pozítří píšeme test z chemie. Učím se na něj s Calebem. Šprtám se tak dlouho, dokud látku neznám popředu, poznátku i naruby.

Autobus zastaví. Vystoupím a ucítím, jak mi v kapse zavibruje mobil.

ST 01 ŘÍJ 15:13

Wendy: Jak to jde ve škole?

Teo: Pomalu ale jistě

Wendy: Co čtete?

Teo: Peklo od Danta Alighieriho

Wendy: To jsem nikdy nečetla.

Wendy: Ale slyšela jsem, že je to docela pekelná četba.

Teo: Haha dobřej pokus ale komedii prosím přenech...

Teo: Božstvům

Teo: Všimla sis?

Wendy: Haha ten byl dobřej.

Wendy: Co dál?

Teo: V pátek píšu z chemie

Wendy: Loupneš si to?

Teo: U-Dub, Wendy. U-Dub

PÁTEK, 3. ŘÍJNA 2008

Přede mnou leží test z chemie.

Vydám se do té části mozku, kde mám uložené vzorce komplexních částic, názvosloví binárních sloučenin, kovů i nekovů.

Vím to.

Někde v hlavě mám odpovědi na všechny otázky.

Někde.

Zavřu oči. Nadechnu se. Vydechnu. Závity mi šrotují.

Najdu ale jen bandu děcek se založenými pažemi, jak koulí očima.

A jeden z nich... vypadá úplně jako já. Na hlavě má pařanský headset, v ruce svírá ovladač. Poskakuje nahoru a dolů, vrtí hlavou, hrozí mi prstem a zuří a zuří, až se mu zalijí oči vzteklými slzami a začne prskat: *Podvodníku! Šejdíři! Klaune!*

Zvoní. Hodím test na učitelský stůl.

A zdrhám.

Caleb mě veze ve svojí obouchaný Hondě Civic.

Řeknu mu o testu. Povím mu, že to nedávám. Protože jsem prostě blbej. „Sorry, Calebe,“ pronesu. „Já to balím.“

Caleb zabubnuje na volant. Prohlásí, že můj přístup je na hovno a že melu sračky.

Odpovím, že mi to je u prdele.

Začne mi vysvětlovat náš nový plán. „Budeme se učit spolu. U mě doma. Každý den po škole. Pomůžu ti s matikou, fyzikou, bižulí a chemií. Ty mi zase helfneš s dějákem a anglinou.“

„Nehelfnu.“

„*U-Dub, T. Wendy. Tvoje budoucnost.* To dáš.“

„Nedám.“

„Věřím ti, Teodoro Avilo, a to už něco sakra znamená.“

„Neznamená.“

„V tom případě se předem omlouvám.“ Caleb mi věnuje nešťastný pohled, jako by to, co přijde, víc bolelo jeho, než bude bolet mě...

AVID je anglická zkratka pro *zlepšení na základě vlastního odhodlání*. Já jsem ale odhodlání ztratil. Nezbylo po něm ani fň. Neztratil jsem ovšem skvělého kamaráda, kterež mi vrazí koňara jak hovado.

Caleb zajede na příjezdovou cestu k jeho domu a dupne na brzdu. „Jedeš v tom se mnou?“

V předklonu se snažím rozdýchat bolest. „Jo, Calebe.“ Popadnu batoh a sáhnu po klice.

Caleb mě zarazí. „To bylo na hovno, T. Poprvý a naposled, co jsem ti vrazil.“

„Neřeš to, Calebe.“

„Nene. Jestli se chceš vzdát a já ti to nedokážu rozmluvit...“

„Cože?“

„Pak se na to můžeš vybodnout. V klidu. Nebudu to řešit.“

„Sakra, Calebe. Pojdme se radši učit.“

SOBOTA, 11. ŘÍJNA 2008

Xochitl se mnou pěkně brzo ráno neurvale zatřese. Dneska se maluje.

Škola mi sice dává dost zabrat, ale aspoň soužití v pronajaté barabizně se o dost zlepšilo. Rodiče se spolu normálně baví. Xochitl je častěji doma, což mi vlastně ani tak nevadí, protože se už nechová jako panovačná mrcha. Je to zase ta Xochitl, kterou znám a která má plné ruce práce s přípravou na Mannyho příjezd.

Což znamená, že dneska budeme patlat barvu po zdech.

A to znamená, že na chvíli můžu přestat myslet na školu.

„Mami a papi nic neříkej,“ poví mi Xochitl. „Prostě se dáme do práce a uvidíme, co oni na to.“

Zakryjeme náš otlučený nábytek plachtou. Přelepíme věci, které nechceme natírat. A otevřeme kbelík se světle tyrkysovou barvou.

Když naši vejdou do místnosti, vytřeští oči, ale sotva utrousí půl slova. Bez okolků popadnou štětce a pustí se do malování.

Já a Xochitl odpoledne odjedeme ve vypůjčené dodávce.

Předstírám, že zapínám imaginární rádio, a Xochitl spustí pecku od Jonas Brothers. Víím, že si ze mě dělá srandu, já ale schválně nějakou dobu nepřeladím, a tak ségra z plných plic zpívá sladkobolný popík. Neovládnu se a začnu se chechtat. Pak se dám do zpěvu taky.

Xochitl otevře okýnko a zapálí si.

„Měla bys s tím přestat,“ prohlásím. „Odrovná ti to hlas, Xoch... a pak to odrovná tebe.“

„Není to buď-anebo, Teo. Je to kontinuální proces,“ opáčí na to.

Následně zjistím, že na jednom konci jejího kontinua je *Hulit jako fabrika* a na druhém *Nekouřit vůbec*. A někde mezi tím je *Kouřit tak akorát na to, abych měla zastřenej chraplák, ale ne tolik, aby mě kouření přivedlo do hrobu*.

„A já se držím v tom zlatým středu,“ vysvětluje, „ani o cigaretku víc.“

„Víš, že to zní úplně debilně, že jo?“

Natáhne se a předstírá, že přidává hlasitost na rádiu. Nasadí podmanivý chraplavý hlas Alejandry Guzmán a přehnaně dramaticky začne zpívat rockovou baladu:

*Tengo un pobre corazón
Que a veces se rompió*

Zřetelně z jejího zpěvu cítím bolest způsobenou zlomeným srdcem. Alejandra v podání mojí sestry je tak dokonalá, že skoro stojí za to, že ségra kouří.

Zvednu ruku do vzduchu a Rádio Xochitl ztlumím, protože se potřebuju na něco zeptat. „Proč ses tak navážela do našich? Proč jsi mě tak seřvala?“

Xochitl chvíli pozoruje silnici. „Když jsem ti tenkrát večer řekla, že se Manny vrátí domů, akorát jsem si přečetla jeho e-mail.“

Přinutí mě přísahat, že mamí a papimu nic neřeknu.

„Manny má z návratu strach,“ pokračuje. „Bojí se, že mu začalo šplouchat na maják. Nechce, aby to naši věděli. Nechce, abys to věděl ty.“ Xochitl zastaví na semaforech. Potáhne z cigarety a odmlčí se, abych její slova vsrčel.

Naskočí zelená. Ségra vyfoukne kouř z okna. „Docela mě to sebralo. Proto jsem na vás tak vyjela. Sorry.“

„V poho, Xoch.“

„Jen jsem si říkala, že když se budeme chovat normálně – jako dřív –, tak se Manny rychlejc vzpomatuje.“

Mně ale pořád vrtá hlavou, proč se Manny svěřil Xochitl, a ne mně. Svoji otázku vyslovím nahlas.

„Víš, jak to s tebou Manny má,“ odpoví.

„Co tím myslíš? Bere mě úplně normálně.“

„Teo, našim se dřív dařilo. Fakt hodně. A Manny byl skvělejší starší brácha. Ale ty máš takovou utkvělou představu, že všechno bylo dokonalý. A to proto, že tě Manny tak rozmazloval. Byl jsi jeho bráška a on chtěl, abys ho viděl jen v tom nejlepším světle... abys tak viděl nás všechny.“

Sleduju, jak cesta ubíhá. Kancelářské komplexy. Stromy. Benzinky. A myslím na bratra. „Nejspíš nebyl dokonalejší,“ připustím, „ale je to ten nejférovější týpek, jakýho znám. A až se konečně vrátí, bude v pohodě. A doma to bude tisíckrát lepší než ve válce.“

„To máš recht,“ přitaká Xochitl.

„Bude to zase ten starej dobrej Manny.“

„Taky si myslím. Ale měli bysme bejt připravení.“

„Bude v pohodě, Xoch.“

Zajedeme do skladiště u dálnice, kde máme uložené nějaké krámy. Starý stůl a židle. Reprodukci Poslední večere, co dřív visela v jídelně. Bednu s fotkami.

Pak se stavíme v městečku Normandy Park, kde se máme sejít s týpkem z Craigslistu. Xochitl mu podá bankovky a z domu vyneseme polohovací křeslo, které vypadá úplně jako to, co kdysi míval táta.

Všechny věci nanosíme do našeho pronajatého domku. Papi nám pomáhá přenést stůl přes práh. Všichni víme, že se do jídelny skoro nevejde, ale to nás ani v nejmenším nezastaví.

Mami se probírá bednou starých fotek. Na chvíli zmizí a pak se vrátí s rámečky, co mají v obchodě, kde všechno stojí dolar. Čas od času zvedne do vzduchu fotku jednoho z nás, když jsme byli malí, a my všichni se rozplýváme a smějeme. Pak vytáhne černobílý rodinný portrét, kde jsme navlečení do kovbojských hadrů. Takhle jsme se fotili v kalifornském Disneylandu. Stavovali jsme se v něm při cestě podél pobřeží, když jsem byl ještě škrvně. Všichni na fotce napodobují staré portréty a tváří se smrtelně vážně. Já se ale zpod kovbojského klobouku křením jak lečo. Je to fakt vtipný.

Mami dokonce zarámuje svoji fotku s tátou. Je ze dne, kdy se brali. Kdyby to nebyli moji rodiče, poznamenal bych, že vypadají dost dobře. Ale neudělám to. Chci ovšem nahlas říct, že tenkrát vypadali vážně šťastně.

Xochitl se ještě před večerí vydá na koncert s nějakou novou kapelou.

Večerím s Rosario a Danielem. Sedíme u našeho starého jídelního stolu. Kolem nás jsou naše staré fotky. A Ježíš popíjí se svými učedníky. Usmíváme se. Naši už sice nezají

radostí jako čerstvě zamilovaný páreček, ale působí, že by se mohli propracovat do nějakého dalšího levelu štěstí.

Mami se mě vyptává na školu.

Zalžu a odpovím, že všechno je v cajku.

„Nejsem slepá ani blbá, Teodoro.“

„O nic nejde, mami.“

„To není pravda. Hodně se učíš. Jsem na tebe hrdá.“

Ona *doufá*.

„Ne, mami. Neučím,“ odtuším. Protože když člověk začne doufat, bolí to, když ho naděje opustí.

Ta naděje už je stejně možná fuč. Možná to ukončil ten test z chemie. Možná to měl ukončit.

Zvednu se od stolu a odnesu nádobí do dřezu.

„Ándale, mijo,“ ozve se táta. „Dneska nádobí umyjeme my. Jen se uč.“

Mami mu věnuje úsměv. Pak se usměje na mě. „Tak běž,“ pobídne mě.

A tak se vydám k sobě do pokoje.

SO 11 ŘÍJ 20:23

Teo: Manny by se měl vrátit v únoru

Wendy: Moc na vás myslím. Na všechny.

Teo: Se ségrou jsme malovali. Chceme ho přivítat něčím hezkým

Wendy: Jsi úžasný, Teodoro.

Teo: Díky, že oceňuješ moji úžasnost. Mmnt. Taky ocením tu tvoji

Teo: Tak jo, jsem zas tady

Wendy: Ty jsi držel minutu ticha na počest mojí úžasnosti?

- Teo:** Minutu hluku. Otevřel jsem okno a zařval
WENDY MARTINEZOVÁ JE ÚŽASNÁ!!!
Říkal jsem si, že by to měl vědět celej svět
- Wendy:** Akorát jsem otevřela okno a zakřičela TEO-
DORO AVILA JE MAGOR! Říkala jsem si,
že by to měl vědět celý svět.
- Teo:** Jsem ráda, že tuhle novinku roznášíš zrov-
na ty
- Wendy:** 😊
- Wendy:** A teď už se vrhni na to učení!

Hodím mobil na postel a zadívám se na hromadu učiva.
Tak fajn, Wendy.

Plácnu sebou na zem a udělám pár polovičatých kliků. Vy-
skočím na nohy. Několikrát si poskočím na místě.

Pak otevřu výpisky z chemie.

Přelouskám pár kapitol z *Čarodějek ze Salemu* od Arthura
Millera.

Nastuduju si reakci kolonií na vítězství Britů ve francouz-
sko-indiánské válce.

Zamotám se u zakreslování kvadratických funkcí.

Mám sto chutí ten kolotoč chytit a trochu ho zpomalit.

ÚTERÝ, 4. LISTOPADU 2008

Celý den si opakuju, že se to nestane. Protože týpka, co vypadá jako on a jmenuje se jako on, přece nikdy nemůžou zvolit prezidentem.

Po škole se s rodinou uvelebíme před televizí a celý večer nervózně sledujeme zprávy, aktualizujeme web a cpeme do sebe hromadu chipsů a popcornu.

Pak se to konečně stane.

ÚT 04 LIS 23:01

Wendy: Díváš se????

Wendy: Na NBC to právě oznámili!!!!!! Tahle země začíná novou kapitolu. Změnili jsme se. Jsme lepší. Mám už teď pocit, že je všechno úplně jinak.

Teo: To doufám, Wendy

Teo: Možná to znamená, že se Manny vrátí dřív

Wendy: To doufám.

Wendy: Pořád brečím a nemůžu přestat.

Teo: Máma s Xochitl taky bulí

- Wendy:** Nemůžu uvěřit, že až budu poprvé volit, budu volit úřadujícího afro-amerického prezidenta.
- Teo:** To mě přesně taky napadlo a táta prohlásil, že uvidíme, jestli ty čtyři roky vůbec přežije. Uff
- Wendy:** Dneska budu slavit. Tahle země to dokázala. Jupííí!!!
- Teo:** Jupííí!!!!

Zalezu do postele. Přetáhnu přes sebe peřinu a zavřu oči. A na něco nemůžu přestat myslet.

Před pár dny mě paní Bradleyová zastavila na chodbě a řekla mi: „Věřím ti, Teodoro Avilo. Věřím, že se dostaneš na vysokou.“

Hlavou se mi honila odpověď: *To je od vás moc pěkný. Ale mám takovej pocit, že mi lžete.*

Zajímalo by mě, jestli k Obamovi, když byl kdysi ještě teenager, někdy nějaký učitel přišel a řekl mu: *Věřím ti, Baracku Husseine Obamo. Věřím, že se jednou staneš prezidentem Spojených států.*

Pokud něco takového někdy někdo vypustil z pusy, tak sto procentně lhal.

Ale mrkejte, co se stalo. Barack makal jako blázen a dokázal ze sluníčkové milosrdné lži udělat tu nejšílenější pravdu, o které se nikomu ani nesnilo.

Shodím ze sebe peřinu. Vysoukám se z postele.

Sáhnu do batohu, vytáhnu učebnici a vrhnu se na to.

Algebra je na hovno.

A mám sto, ne, *tisíc* chutí se na to vysrat.

Ale nemůžu.

Po dnešku to nejde.

Fakt dík, Obamo.